Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (ôsma komora)

z 12. mája 2021 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Voľný pohyb pracovníkov – Rovnosť zaobchádzania – Sociálne výhody – Horné hranice súvisiace s príjmami – Zohľadnenie príjmov poberaných v predposlednom roku, ktorý predchádza obdobiu, v ktorom boli prídavky vyplácané – Pracovník, ktorý sa vrátil do členského štátu pôvodu – Zníženie nároku na rodinné prídavky“

Vo veci C-27/20,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunal de grande instance de Rennes (Súd prvého stupňa Rennes, Francúzsko) zo 7. júna 2019 a doručený Súdnemu dvoru 21. januára 2020, ktorý súvisí s konaním:

PF,

QG

proti

Caisse d’allocations familiales (CAF) d’Ille-et-Vilaine,

SÚDNY DVOR (ôsma komora),

v zložení: predseda ôsmej komory N. Wahl, sudcovia F. Biltgen (spravodajca) a L. S. Rossi,

generálny advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– PF a QG, osobne

– francúzska vláda, v zastúpení: E. de Moustier a A. Ferrand, splnomocnení zástupcovia,

– česká vláda, v zastúpení: M. Smolek, J. Vláčil a J. Pavliš, splnomocnení zástupcovia,

– talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci A. Giordano, avvocato dello Stato,

– poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

* Jazyk konania: francúzština.

– Európska komisia, v zastúpení: D. Martin a B.-R. Killmann, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 20 a 45 ZFEÚ, článku 4 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (Ú. v. EÚ L 166, 2004, s. 1; Mim. vyd. 05/005, s. 72), ako aj článku 7 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 492/2011 z 5. apríla 2011 o slobode pohybu pracovníkov v rámci Únie (Ú. v. EÚ L 141, 2011, s. 1).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi manželmi PF a QG, francúzskymi štátnymi príslušníkmi, na jednej strane a Caisse d'allocations familiales (CAF) d'Ille-et-Vilaine (Poisťovňa pre rodinné prídavky, Ille-et-Vilaine, Francúzsko, ďalej len „CAF“) na druhej strane vo veci určenia referenčného kalendárneho roka na účely posúdenia ich nároku na rodinné prídavky a výpočtu výšky týchto prídavkov.

Právny rámec

Právo Únie

Nariadenie č. 883/2004

3 Podľa článku 2 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 sa toto nariadenie „vzťahuje na štátnych príslušníkov členského štátu…, ktorí majú bydlisko v členskom štáte a podliehajú alebo podliehali právnym predpisom jedného alebo viacerých členských štátov, ako aj na ich rodinných príslušníkov a ich pozostalých“.

4 Podľa článku 4 tohto nariadenia:

„Pokiaľ nie je v tomto nariadení ustanovené inak, osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, poberajú tie isté dávky a majú tie isté povinnosti podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu ako štátni príslušníci daného členského štátu.“

Nariadenie č. 492/2011

5 Článok 7 ods. 1 a 2 nariadenia č. 492/2011 stanovuje:

„1. S pracovníkom, ktorý je štátnym príslušníkom členského štátu, sa na území iného členského štátu nesmie z dôvodu jeho štátnej príslušnosti zaobchádzať inak ako s vlastnými pracovníkmi, pokiaľ ide o podmienky zamestnania a pracovné podmienky, najmä odmeňovanie, prepustenie, a ak by sa stal nezamestnaným, opätovné začlenenie do práce alebo zamestnania.

2. Takýto pracovník požíva rovnaké sociálne a daňové výhody ako vlastní pracovníci.“

Francúzske právo

6 Podľa článku L. 521 – 1 du code de la sécurité sociale (zákon o sociálnom zabezpečení) sa rodinné prídavky vyplácajú od druhého nezaopatreného dieťaťa. Výška rodinných prídavkov sa určuje v závislosti od počtu nezaopatrených detí, ako aj v závislosti od výšky príjmov domácnosti.

7 Pokiaľ ide o výpočet nárokov na účely priznania rodinných prídavkov, článok R 532-3 zákona o sociálnom zabezpečení spresňuje, že „príjmami sú príjmy poberané počas referenčného kalendárneho roka“ a že „referenčný kalendárny rok je predposledný rok predchádzajúci obdobiu vyplácania“.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

8 Manželia PF a QG, ktorí sú francúzskymi štátnymi príslušníkmi, v rokoch 2011 a 2012 priznali zdaniteľné príjmy vo výške 59 734 eur a 63 680 eur. Za štyri nezaopatrené maloleté deti poberali rodinné prídavky v celkovej výške 458,02 eura mesačne.

9 Vyplácanie týchto dávok bolo prerušené v dôsledku vyslania QG, francúzskeho sudcu, na Súdny dvor Európskej únie v Luxemburgu na obdobie troch rokov. Z dôvodu jeho nového pracovného miesta došlo k zvýšeniu jeho ročných príjmov, ktoré zodpovedali sume 123 609 eur za rok 2015 a sume 132 499 eur za rok 2016.

10 Po návrate QG do Francúzska a do pôvodného zamestnania v septembri 2017, ktorý mal za následok podstatné zníženie príjmov, žalobcovia vo veci samej zaslali 1. decembra 2017 CAF v Ille-et-Vilaine žiadosť o rodinné prídavky, pričom tvrdili, že príjmy, ktoré sa majú zohľadniť, sú príjmy domácnosti ku dňu podania tejto žiadosti a že netreba uplatniť ustanovenia článku R 532-3 zákona o sociálnom zabezpečení, podľa ktorého je referenčným kalendárnym rokom predposledný rok predchádzajúci obdobiu vyplácania, teda v prejednávanej veci rok 2015.

11 Rozhodnutím z 24. januára 2018 im CAF v Ille-et-Vilaine oznámila, že mesačná suma rodinných prídavkov predstavuje 115,65 eura.

12 Žalobcovia vo veci samej podali proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok, ktorý bol zamietnutý.

13 Obrátili sa na vnútroštátny súd, aby zrušil uvedené rozhodnutie s cieľom stanoviť mesačné rodinné prídavky, ktoré sa majú poberať, na 462,62 eura, čo je suma, ktorá zohľadňuje aktualizované príjmy a počet nezaopatrených detí.

14 Podľa žalobcov vo veci samej CAF v Ille-et-Vilaine nerešpektovala ani ustanovenia článkov 20 a 45 ZFEÚ, ani článok 4 nariadenia č. 883/2004, ani článok 7 nariadenia č. 492/2011. Okrem toho článok R 532-3 zákona o sociálnom zabezpečení podľa nich porušuje zásadu rovnosti zaobchádzania, a teda je zjavne protiprávny.

15 Vnútroštátny súd na úvod pripomína, že článok 45 ZFEÚ stanovuje, že voľný pohyb pracovníkov zahŕňa zrušenie akejkoľvek diskriminácie pracovníkov členských štátov na základe štátnej príslušnosti, pokiaľ ide o zamestnanie, odmenu za prácu a ostatné pracovné podmienky.

16 Následne si kladie otázku, či má vnútroštátne ustanovenie, o ktoré ide vo veci samej, diskriminačný charakter, a ak áno, či ho možno odôvodniť naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu. Bolo by totiž nezlučiteľné s právom Únie, ak by sa s pracovníkom, ktorý je štátnym príslušníkom členského štátu, po jeho návrate do tohto členského štátu zaobchádzalo menej priaznivo, než by sa s ním zaobchádzalo, keby nevyužil možnosti ponúkané Zmluvou v oblasti voľného pohybu.

17 Za týchto podmienok Tribunal de grande instance de Rennes (Súd prvého stupňa Rennes, Francúzsko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa právo Únie, najmä články 20 a 45 [ZFEÚ], ako aj článok 4 nariadenia č. 883/2004 a článok 7 nariadenia č. 492/2011, vykladať v tom zmysle, že bránia takému vnútroštátnemu ustanoveniu, akým je článok R 532-3 code de la sécurité sociale (zákon o sociálnom zabezpečení), ktorý definuje rozhodný kalendárny rok na výpočet rodinných prídavkov ako predposledný rok predchádzajúci obdobiu vyplácania dávok a ktorého uplatňovanie vedie, v situácii, v ktorej príjemca dávky zaznamená, po podstatnom zvýšení jeho príjmov v inom členskom štáte, ich pokles, [vyplývajúci] z jeho návratu do svojho členského štátu pôvodu, k tomu, že tento príjemca dávok, na rozdiel od štátnych príslušníkov, ktorí nevyužili svoje právo na voľný pohyb, je sčasti pripravený o nárok na rodinné prídavky?“

O prejudiciálnej otázke

18 Na úvod treba určiť, či sú všetky ustanovenia uvedené v návrhu na začatie prejudiciálneho konania uplatniteľné na situáciu vo veci samej, ktorá sa týka dočasného pridelenia vnútroštátneho úradníka do inštitúcie Európskej únie.

19 Pokiaľ ide o ustanovenia Zmluvy o FEÚ týkajúce sa voľného pohybu pracovníkov, z ustálenej judikatúry vyplýva, že štátny príslušník Únie pracujúci v inom členskom štáte, ako je členský štát jeho pôvodu, a ktorý prijal zamestnanie v medzinárodnej organizácii, patrí do pôsobnosti článku 45 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. marca 1989, Echternach a Moritz, 389/87 a 390/87, EU:C:1989:130, bod 11; zo 6. októbra 2016, Adrien a i., C-466/15, EU:C:2016:749, bod 24, a z 31. mája 2017, U, C-420/15, EU:C:2017:408, bod 13).

20 Z toho vyplýva, že štátnemu príslušníkovi Únie, ktorý pracuje pre jej inštitúciu alebo orgán v inom členskom štáte, ako je členský štát jeho pôvodu, nemožno odoprieť požívanie práv a sociálnych výhod, ktoré mu priznáva článok 45 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. marca 1989, Echternach a Moritz, 389/87 a 390/87, EU:C:1989:130, bod 12, ako aj zo 6. októbra 2016, Adrien a i., C-466/15, EU:C:2016:749, bod 25).

21 Pokiaľ ide o článok 20 ZFEÚ, treba uviesť, že tento článok zavádzajúci občianstvo Únie sa obmedzuje na konštatovanie, že občania Únie požívajú práva a majú povinnosti podľa Zmluvy. V tomto ohľade teda nemôže byť samostatne uplatnený so zreteľom na osobitné ustanovenia Zmluvy, ktoré upravujú práva a povinnosti občanov Únie, akým je okrem iného článok 45 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. decembra 2004, My, C-293/03, EU:C:2004:821, bod 32, a z 31. mája 2017, U, C-420/15, EU:C:2017:408, bod 17).

22 V dôsledku toho výklad článku 20 ZFEÚ nie je relevantný na rozhodnutie sporu vo veci samej.

23 Relevantný nie je ani výklad ustanovení v oblasti koordinácie systémov sociálneho zabezpečenia. Podľa judikatúry Súdneho dvora totiž úradníkov Európskej únie nemožno považovať za „pracovníkov“ v zmysle nariadenia č. 883/2004, keďže nepodliehajú vnútroštátnej právnej úprave v oblasti sociálneho zabezpečenia, ako to požaduje článok 2 ods. 1 tohto nariadenia, ktorý definuje jeho osobnú pôsobnosť (pozri v tomto zmysle rozsudky z 3. októbra 2000, Ferlini, C-411/98, EU:C:2000:530, bod 41, a zo 16. decembra 2004, My, C-293/03, EU:C:2004:821, bod 35).

24 Pokiaľ ide o článok 7 nariadenia č. 492/2011, treba pripomenúť, že predstavuje len osobitný výraz zásady zákazu diskriminácie v špecifickej oblasti podmienok zamestnávania a pracovných podmienok podľa článku 45 ods. 2 ZFEÚ, a preto ho treba vykladať rovnako ako posledný uvedený článok (rozsudky z 23. februára 2006, Komisia/Španielsko, C-205/04, neuverejnený, EU:C:2006:137, bod 15, a z 13. marca 2019, Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach, C-437/17, EU:C:2019:193, bod 16).

25 Skutočnosť, že pracovník dotknutý vo veci samej je zamestnancom inštitúcie Únie, nie je v tejto súvislosti rozhodujúca, keďže cieľom rovnosti zaobchádzania sledovanej článkom 7 ods. 2 nariadenia č. 492/2011 je práve rozšíriť na pracovníkov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi iných členských štátov, všetky sociálne výhody, ktoré sú alebo nie sú spojené s pracovnou zmluvou a sú všeobecne priznané vlastným pracovníkom, a to najmä z dôvodu ich objektívneho postavenia pracovníkov alebo z dôvodu ich bydliska na vnútroštátnom území (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. decembra 2019, Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Bratislava a i., C-447/18, EU:C:2019:1098, bod 47, ako aj citovanú judikatúru).

26 Vzhľadom na tieto úvahy a na účely poskytnutia užitočnej odpovede vnútroštátnemu súdu treba konštatovať, že prejudiciálna otázka sa týka výlučne výkladu článku 45 ZFEÚ a článku 7 nariadenia č. 492/2011.

27 Touto otázkou sa teda vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 45 ZFEÚ a článok 7 nariadenia č. 492/2011 majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá ako referenčný rok na výpočet rodinných dávok, ktoré sa majú priznať, zohľadňuje predposledný rok predchádzajúci obdobiu vyplácania, takže v prípade podstatného zvýšenia príjmov štátneho úradníka pri jeho vyslaní do inštitúcie Únie nachádzajúcej sa v inom členskom štáte sa výška rodinných prídavkov tohto úradníka po jeho návrate do členského štátu pôvodu na obdobie dvoch rokov značne zníži.

28 Pokiaľ ide o existenciu prípadnej diskriminácie v rozpore s článkom 45 ods. 2 ZFEÚ a článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 492/2011, treba konštatovať, že vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá stanovuje výšku prislúchajúcich rodinných prídavkov na základe výšky príjmov pracovníka počas referenčného kalendárneho roka definovaného ako predposledný rok predchádzajúci obdobiu vyplácania, sa uplatňuje bez rozdielu na všetkých pracovníkov bez ohľadu na ich štátnu príslušnosť, takže nemôže predstavovať diskrimináciu založenú priamo na štátnej príslušnosti.

29 Okrem toho zo spisu predloženého Súdnemu dvoru nevyplýva, že by vnútroštátny súd usudzoval, že táto právna úprava môže predstavovať nepriamu diskrimináciu v tom, že by sa mohlo s pracovníkmi, ktorí sú štátnymi príslušníkmi iných členských štátov, zaobchádzať menej priaznivo ako s vlastnými pracovníkmi.

30 Pokiaľ ide o otázku, či vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej predstavuje prekážku voľného pohybu pracovníkov v rámci Únie zakázanú článkom 45 ods. 1 ZFEÚ, treba pripomenúť, že toto ustanovenie bráni akémukoľvek opatreniu, ktoré aj keď sa uplatňuje bez diskriminácie na základe štátnej príslušnosti alebo bydliska, môže občanom Únie brániť vo výkone základných slobôd zaručených Zmluvou o FEÚ alebo ho urobiť menej príťažlivým (pozri v tomto zmysle rozsudky z 1. apríla 2008, Vláda Francúzskeho spoločenstva a Valónska vláda, C-212/06, EU:C:2008:178, bod 45, a zo 6. októbra 2016, Adrien a i., C-466/15, EU:C:2016:749, bod 26).

31 V tomto ohľade podľa ustálenej judikatúry platí, že cieľom článku 45 ZFEÚ je uľahčiť občanom Únie vykonávanie pracovnej činnosti akejkoľvek povahy na území Únie a brániť prijatiu opatrení, ktoré by mohli znevýhodňovať týchto občanov Únie, keby chceli vykonávať hospodársku činnosť na území iného členského štátu (rozsudky z 1. apríla 2008, Vláda Francúzskeho spoločenstva a Valónska vláda, C-212/06, EU:C:2008:178, bod 44; z 21. januára 2016, Komisia/Cyprus, C-515/14, EU:C:2016:30, bod 39, a zo 7. marca 2018, DW, C-651/16, EU:C:2018:162, bod 21).

32 Cieľom článku 45 ZFEÚ je tak zamedziť najmä tomu, aby sa s pracovníkom, ktorý využil svoje právo na voľný pohyb a pracoval vo viacerých členských štátoch, zaobchádzalo bez objektívneho odôvodnenia nevýhodnejšie než s pracovníkom, ktorý celú svoju kariéru pracoval v jednom členskom štáte (pozri okrem iného rozsudky zo 7. marca 1991, Masgio, C-10/90, EU:C:1991:107, bod 17; z 21. januára 2016, Komisia/Cyprus, C-515/14, EU:C:2016:30, bod 42, a zo 7. marca 2018, DW, C-651/16, EU:C:2018:162, bod 23).

33 V prejednávanej veci treba konštatovať, že s príjemcami rodinných prídavkov, ktorí využili právo na voľný pohyb, sa nezaobchádza menej priaznivo ako s príjemcami takýchto prídavkov, ktorí toto právo nevyužili.

34 Na základe vnútroštátnej právnej úpravy, o akú ide vo veci samej, sa totiž na pracovníka, ktorý je štátnym príslušníkom členského štátu a u ktorého pri jeho premiestnení sa do iného členského štátu došlo k zvýšeniu alebo zníženiu jeho príjmov, uplatnia rovnaké spôsoby výpočtu rodinných prídavkov založené na príjmoch poberaných počas referenčného obdobia, ako sú tie, ktoré sa uplatňujú na pracovníka, ktorý neopustil svoj členský štát pôvodu a u ktorého došlo k rovnakým zmenám príjmov.

35 V prípade žalobcov vo veci samej tak boli na účely výpočtu nižšej sumy rodinných prídavkov z dôvodu ich návratu do členského štátu pôvodu zohľadnené vyššie príjmy poberané pri ich premiestnení sa do iného členského štátu rovnakým spôsobom, ako by podobné zvýšenie príjmov poberaných pracovníkom, ktorý nevyužil svoje právo na voľný pohyb, viedlo k podobnému zníženiu týchto prídavkov.

36 U žalobcov vo veci samej to teda nebol výkon práva na voľný pohyb ako taký, ktorý spôsobil zníženie prídavkov, ktoré im prináležia, ale skutočnosť, že príjmy, ktoré žalobcovia poberali pri ich premiestnení sa do iného členského štátu, boli vyššie ako príjmy poberané pred týmto premiestnením sa alebo po ňom.

37 Žalobcovia vo veci samej síce tvrdia, že nespochybňujú právomoc svojho členského štátu pôvodu upraviť svoj systém sociálneho zabezpečenia tým, že prijme okrem iného spôsoby určovania dávok, ktoré sa majú poberať, ale napriek tomu tvrdia, že domácnosť, ktorá by zaznamenala podobné zvýšenie svojich príjmov, ako to bolo v ich prípade, ale zostala by na území členského štátu pôvodu, by naďalej poberala počas dvoch rokov zvýšené rodinné prídavky, hoci by bežné príjmy presiahli hornú hranicu príjmov stanovenú právnou úpravou, o ktorú ide vo veci samej, a tieto prídavky by boli znížené až od tretieho roku.

38 Žalobcovia vo veci samej, ktorí tvrdia, že situácia takejto domácnosti by bola úplne neutrálna, napriek odloženému zohľadneniu skutočného vývoja jej príjmov, v skutočnosti nekritizujú spôsob určenia výšky rodinných prídavkov, ale skôr skutočnosť, že na účely prípadnej kompenzácie v prípade návratu nemohli naďalej poberať počas ich premiestnenia sa do iného členského štátu zvýšené rodinné prídavky.

39 Primárne právo však poistencovi nezaručuje, že premiestnenie sa do iného členského štátu, než je členský štát jeho pôvodu, bude neutrálne v oblasti sociálneho zabezpečenia, najmä pokiaľ ide o nemocenské dávky alebo starobné dôchodky, či dokonca rodinné prídavky. Treba totiž pripomenúť, že premiestnenie pracovníka do iného členského štátu môže byť v závislosti od konkrétneho prípadu a z dôvodu rozdielov existujúcich medzi systémami a právnymi predpismi členských štátov pre dotknutú osobu z hľadiska sociálnej ochrany viac alebo menej výhodné (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. októbra 2016, Adrien a i., C-466/15, EU:C:2016:749, bod 27, ako aj z 18. júla 2017, Erzberger, C-566/15, EU:C:2017:562, bod 34).

40 V dôsledku toho skutočnosť, že žalobcovia vo veci samej nemohli pri ich premiestnení sa do iného členského štátu poberať rodinné prídavky svojho členského štátu pôvodu a že rodinné prídavky poberané v prípade návratu do tohto posledného členského štátu nie sú počas dvoch rokov primerané ich príjmom poberaným počas tohto obdobia, nemôže predstavovať menej priaznivé zaobchádzanie v rozpore s voľným pohybom pracovníkov, a konkrétne s článkom 45 ZFEÚ.

41 Rovnaký záver platí aj z hľadiska článku 7 ods. 2 nariadenia č. 492/2011, keďže toto ustanovenie treba, ako bolo pripomenuté v bode 24 tohto rozsudku, vykladať rovnako ako článok 45 ZFEÚ.

42 Okrem toho, pokiaľ ide o argumentáciu žalobcov vo veci samej, podľa ktorej vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej môže ovplyvniť rozhodnutie pracovníka, ktorý je štátnym príslušníkom členského štátu, premiestniť sa do iného členského štátu, aby tam pracoval a poberal vyššie príjmy, keďže pri návrate do členského štátu pôvodu bude penalizovaný formou vyplácania značne znížených rodinných prídavkov, treba pripomenúť, že dôvody, pre ktoré sa migrujúci pracovník rozhodol využiť svoje právo na voľný pohyb v rámci Únie, nemožno zohľadniť pri posudzovaní diskriminačnej povahy vnútroštátneho opatrenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. decembra 2013, Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken, C-514/12, EU:C:2013:799, bod 33).

43 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 45 ZFEÚ a článok 7 ods. 2 nariadenia č. 492/2011 sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave členského štátu, ktorá ako referenčný rok na výpočet rodinných dávok, ktoré sa majú priznať, zohľadňuje predposledný rok predchádzajúci obdobiu vyplácania, takže v prípade podstatného zvýšenia príjmov štátneho úradníka pri jeho vyslaní do inštitúcie Únie nachádzajúcej sa v inom členskom štáte sa výška rodinných prídavkov tohto úradníka pri jeho návrate do členského štátu pôvodu na obdobie dvoch rokov značne zníži.

O trovách

44 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (ôsma komora) rozhodol takto:

Článok 45 ZFEÚ a článok 7 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 492/2011 z 5. apríla 2011 o slobode pohybu pracovníkov v rámci Únie sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave členského štátu, ktorá ako referenčný rok na výpočet rodinných dávok, ktoré sa majú priznať, zohľadňuje predposledný rok predchádzajúci obdobiu vyplácania, takže v prípade podstatného zvýšenia príjmov štátneho úradníka pri jeho vyslaní do inštitúcie Európskej únie nachádzajúcej sa v inom členskom štáte sa výška rodinných prídavkov tohto úradníka pri jeho návrate do členského štátu pôvodu na obdobie dvoch rokov značne zníži.

Podpisy